

Prihodnje dneve smo porabili z izleti po bližnjih klasičnih krajih. Blizu vhoda v Pirejsko lukso so nam kazali skalo, na koji je sedel perzijanski kralj Kserks, opazuje in vladuje svoje ladje med znamenito bitko pri otoku Salaminu. Razume se samo po sebi, da Aten med tem časom nismo zanemarjali; kajti nikdo si ni bil v svesti, da bi mu bila še kdaj prilika, obiskati te znamenite in slavne kraje.

Ob vodi.

I.

Stal ob vodi sem zelèni,
In vršenje čul valov,
Iz vršenja pa odméval
Vrišč povôdnih je duhov.

Spodaj v jézera globíni
Vzbúrjeno plesali so,
Spodaj časih iz valovja
Glasno zavriskáli so

In pokójno mésec z néba
Med obláki je sijal,
V vodi pa to gosto trstje
Veter je lehnó májal.

In ob vodi stal sem zopet
In poslušal šum valov,
Pa iz njih ni več odméval
Jok in vrišč in ples duhov.

V temni vodi zvezde z néba
Gledale so se svetló,
Gledalo se v njej je celo
Večno, blaženo nebó.

Jaz pa stal sem tih na bregu
Zlate sanje sanjajoč —
Oj, kakó iz duše môje
Plavala je temna noč!

In grmóvje poleg vóde
V sapicah šumélo je,
Jezero pa sredi nóči
Skrívnostno vršelo je. . . .

Bog varúj te, srce bóрно,
Saj to ni bil šum valov
In na dnú zeléne vóde
Tudi ni biló duhov! . . .

V tébi, v tébi le donélo
Kakor jok je, glasen jok,
V tébi le boléstne misli
Sklepale so mračen krog! . . .

II.

In pred jasnim môjim vidom
Vstajala podoba je
In v srcé mi prisijála
Krasna njé svetloba je!

Gledal sem mladénko zórno,
Kakor solnčece čistó,
Gledal v duhu njen obrazec,
Gledal v jasno njé okó.

In kot v vodi zvezde z neba
V njem ljubav blestela je,
In kot v vodi zvezde z neba
Duša v njem žarela je! . . .

Bog te varuj, moj zaklad ti,
Srce môje, čuj te Bog!
V sreči lepi, v zlatih sanjah,
Vtihnili tvoj je glasni jok!

—b—

